

вота; второто лице на Бога е Мъдростъта, проявена въ знанието; третото лице на Бога е Истината, проявена въ свободата — на всички хора еднакво трѣбва да се даде свобода. Като казващъ, че вѣрвашъ въ единъ Богъ, тури ли това троеличие на Бога въ своя животъ? Имашъ ли животъ, знание и свобода въ дѣйствиата си? Слѣдователно, чрѣзъ твоя животъ, чрѣзъ твоитѣ знания ти никогa не трѣбва да противодѣйствувашъ на Божественото, а да бѣдешъ въ хармония съ него. Туй разбирамъ подъ вѣрване въ Троеличния Богъ.

Казва се въ Писанието: „Ще ви кръстя съ Духъ святъ“. Нѣма по хубаво нѣщо въ свѣта отъ това, човѣкъ да възприеме този Божественъ Духъ. Когато човѣкъ дойде до това състояние, отъ душата му ще падне единъ голѣмъ товаръ, ще почувствува голѣма лекота. Въ ума му ще просветне голѣма свѣтлина. Прѣдставете си, че вие които ме слушате, казвате: дали това нѣщо е вѣрно, или не? Изпитвате ли лекота? Имате ли свѣтлина въ ума си? Нѣмате ли тѣзи нѣща въ себе си, каквито доказателства и да ви привеждамъ, все ще има у васъ едно съмнѣние. Ако днесъ ви нахраня много добръ, ще си кажете: да инесъ ни нахрани добре утрѣ може да ни натири. Утрѣ пакъ ви нахраня. Ще се усъмните за слѣдния день. Съмнѣнието върви всекога въ стѣпките ни. Цѣлиятъ животъ е пѣленъ съ съмнѣния. Вѣрваме ли ние въ Бога, Който ни е далъ животъ? Вѣрването ни въ живота ние обясняваме по разни начини. Казваме, че природата ни е дала живота, родителитѣ сж ни деди живота, а това, че Богъ ни обича, че Богъ ни е далъ живота, че Богъ ни е далъ всички блага, отричаме. И всички криви тояги, всички кри-